

**CHANDLER
BAKEROVÁ**

H
O
S
T

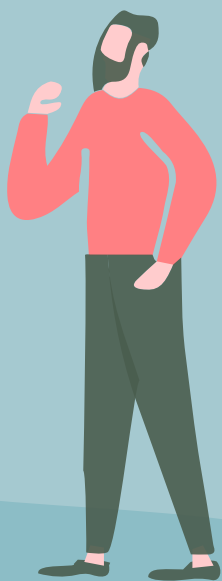

**Strhující, zábavný a inteligentní román
nabízející břitký vhled do toho, co to
znamená být ženou v dnešním světě.**

Liv Constantinová – spisovatelka

TICHÁ
POŠTA

CHANDLER
BAKEROVÁ

PŘELOŽILA
ANNA
KŘIVÁNKOVÁ

TICHÁ POSTA

B
R
N
O

2
0
2
0

WHISPER NETWORK

COPYRIGHT © 2019 BY CHANDLER BAKER

TRANSLATION © ANNA KŘIVÁNKOVÁ, 2020

CZECH EDITION © HOST — VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2020

(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)

ISBN 978-80-275-0551-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0552-4 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0553-1 (MOBIPOCKET)

KAŽDÉ ŽENĚ,
JEŽ SE MNOU ČI SE SVĚTEM
SDÍLELA SVŮJ PŘÍBĚH,
A KAŽDÉ ŽENĚ,
JEŽ POHÁNĚLA SPOLEČNÝ
HLAS TĚCHTO STRÁNEK A HNUTÍ
DOMÁHAJÍCÍHO SE SVĚDECTVÍ.
SLYŠÍME VÁS.

PROLOG

Kdybyste nám bývali naslouchali,
nemuselo se nic z toho stát.

VÝPOVĚDI OČITÝCH SVĚDKŮ

12. DUBNA

- SVĚDEK Č. 1:** Zrovna jsem vyšla ven, když jsem zahlédla takové jakoby mihnutí nebo co, takový jako pohyb na protější straně komplexu, a nejdřív ze všeho mě napadlo, že je to obří pták, a potom zase, že nějaká teroristická bomba. Trvalo zlomek vteřiny, než mi došlo, že je to člověk. Nešlo poznat, zda muž, či žena. Lidé v téhle čtvrti jsou všichni dost ze staré školy. Všichni nosí obleky. Tradiční. Černé kalhoty a blejzr vlající ve větru. Každopádně je to odtamtud pořádná výška.
- SVĚDEK Č. 2:** Bylo kolem půl druhé odpoledne, zrovna jsem odcházela od oběda s klientem v hotelu Dakota. Málem jsem ten svůj stejk se salátem vyzvracel.
- SVĚDEK Č. 3:** Ne že by mi toho člověka nebylo líto. Je. Taková hrůza. Ale taky si říkám, že na to, abyste udělali něco takového, musíte být fakt sobečtí, víte? Na té ulici byli lidé. Bylo po obědě. Jestli to opravdu musíte udělat, jakože doopravdy, tak to proveďte někde v klidu a v ústraní. Nic víc neříkám.

KAPITOLA 1

O TŘI TÝDNY DŘÍVE: DEN, KDY TO ZAČALO.

20. BŘEZNA

Než nastal ten den, řítily se naše životy po neviditelné horské dráze jako vozík držící se kolejí pomocí inženýrství a sil, které jsme navzdory přehršli akademických titulů tak docela nechápaly. Pohybovaly jsme se s pocitem kontrolovaného chaosu.

Byly jsme odbornice na značky suchých šamponů. Zhlédnout celou jednu epizodu reality show *Svobodný mládenec* nám trvalo čtyři dny. Při usínání jsme na stehnech cítily žár laptopů. Dělalý jsme si dvouhodinové pauzy na přečtení pohádek batolatům a pokoušely se nepočítat celkový počet hodin, jež jsme trávily prací coby matky a zaměstnankyně, a nevěděly si rady, co z toho by mělo dostat přednost. Byly jsme překvalifikované a nevyužívané, panovačné a vždycky jsme měly pravdu. Disponovaly jsme pevným stiskem ruky a tučnými zůstatky na účtu. Zapomínaly jsme své zabalené obědy na kuchyňských linkách.

Dny byly jeden jako druhý. A pak najednou ne. Toho rána, kdy náš generální ředitel zemřel, jsme náhle zvedly oči a uvědomily si, že ta horská dráha má polámané kolečko a že se chystáme vykolejit.

Ardie Valdezová — trpělivá, stoická osoba v praktických, kvalitních italských botách — tu blížící se havárii vytušila jako první. Vyslechla si tu novinu a rozhodla se krýt. „Grace?“ Zastavila se v chodbě — sterilní, avšak vyzdobené uměleckými kusy za horrentní ceny — a zaklepala na obyčejné dveře ozdobené magnetem v podobě krávy. „To jsem já, Ardie. Můžu dál?“

Čekala a poslouchala, dokud se za dveřmi neozvalo zašustění. Povinně vyžadovaný zámek se s cvaknutím odemkl.

Ardie vklouzla do místnůstky a zavřela za sebou dveře na petlici. Grace už zase seděla na kožené pohovce a pod nakřivo

vykasanou hedvábnou blúzou měla na nahá prsa připevněny dva plastové kužely.

Ardie se rozhlédla po místnosti. Minilednička. Omšelá pohovka, na které Grace seděla. Malá televize, na níž právě běžela *Ellen*. Zvenčí slyšela hlasy a spěšné kroky, lidé zvedali telefony a kopírovali dokumenty. Pochvalně nakrčila čelo. „Máš to tady jako takovou soukromou schovávku.“

Grace se natáhla po regulátoru odsávačky a ta spustila svůj metodický, mechanický bzukot. „Anebo svoji vlastní malou hrobku,“ odvětila lehkovážně.

Gracin temný smysl pro humor Ardie vždycky dokázal zaskočit. Navenek se Grace zdála tak nekomplikovaná. Odbarvené vlasy nosila sčesané dozadu, byla aktivní členkou absolventek univerzitního klubu TriDelta spolu se svým vysokým, snědým manželem Liamem oblečeným do kostkovaných košil navštěvovala presbyteriánský kostel Preston Hollow. Oba byli na seznamu osobně pozvaných hostů u příležitosti otevření Prezidentské knihovny George W. Bushe a považovali se za „soucité konzervativce“, což si Ardie vykládala tak, že sice homosexuálům přejí sňatky, ale zároveň by rádi platili co nejnížší daně. Rovněž vlastnili alespoň jednu zbraň v uzamčeném sejf, který schovávali na polici v Gracině šatníku, a skutečnost, že Ardie měla Grace přes tohle všechno ráda, o něčem vypovídala.

„Kolik by toho vůbec měly děti sníst? Pořád jenom odsávám. No, jen se na mě do prdele podívej, Ardie, vždyť se dívám na *Ellen* přes den.“

Grace obvykle „do prdele“ neříkala.

Ardie si vzpomněla, jak dlouhé se jí zdály dny v době, kdy její syn Michael spával jen několik hodin denně. Tehdy si připadala celá těžká a špinavá, jako kdyby měla celé tělo potažené špinou jako nevyčištěné zuby.

Zalovila v plátěné tašce a vytáhla dvě orosené plechovky La Croix. Jednu podala Grace a pak ztěžka dosedla na podlahu

vedle pohovky. Ardie si mohla dovolit takové věci jako vyse-
dávát v práci na zemi, protože se — a ona sama by to přiznala
jako první — rozhodla na tyhle věci vykašlat. Vlastně už před
lety. Raději si přispala, než aby strávila hodinu navíc česáním
a líčením. Skoro nikdy nechodila po nákupech. Netrávila ani
minutu svého vzácného času cvičením pilates. Nic z toho, co
kdy v životě udělala, jí nepřineslo takový pocit osvobození.

Sklopila oči k telefonu. Pořád nic.

„Tak Bankole podle všeho umřel,“ řekla Ardie. „Dneska ráno,
když se chystal do práce.“ Sdělila tu novinu věcně. Ardie to ani
jinak neuměla. To bylo vždycky *Moje matka má rakovinu* nebo
Tony a já se rozvádíme.

„Cože? Jak to?“ Grace upustila hadičky, které se snažila vpra-
vit zpět do trychtýřovitých udělatek vykukujících z kojící pod-
prsenky.

„Dostal infarkt. Jeho žena ho našla v koupelně.“ Ardie opřela
lokyt o kolena a upřeně přitom hleděla na Grace. „Právě jsem
to zjistila.“

Ardie se s výkonným ředitelem společnosti Desmondem
Bankolem setkala jen jednou, když si potřásli rukama ve výtahu,
jelikož se snažil setkat se alespoň jednou s každým, kdo v bu-
dově pracoval, a to včetně uklízeček. Měl velice bílé zuby. Byl
menší, než si představovala, a zpod saka obleku mu vykukovala
zápěstí jako ptačí spárky.

„Jo, a mimochodem se tu schovávám,“ podotkla Ardie, a ještě
než se Grace stihla zeptat, dodala: „Před Amesem. Pořád se ptá
po Sloane. Řekla jsem mu, že bude nejspíš na obědě. Povádal,
že jí nedovolil odejít na oběd. Tak jsem mu řekla, že je šéfka
sekce pro severoamerické právní záležitosti a k odchodu na
oběd jeho svolení nepotřebuje, a —“

„Tos mu řekla?“ Grace se narovнала. Sloane byla jejich pří-
telkyně, ale také v podstatě šéfová, což znamenalo, že Ames je
šéfem jejich šéfové.

„Samozřejmě, že jsem mu to doopravdy neřekla. Šlípíš?“

„Aha,“ odvětila Grace a zamrkala. Pohrávala si přitom s diamantovým křížkem na krku. Elektrické vrnění odsávačky odpočítávalo čas ubíhající mezi oběma ženami.

„Takže se tu schovávám jako srab,“ pokračovala Ardie. „Čekám, až mi Sloane zavolá.“ Muži jako Ames se o Ardie zpravidla nezajímali. Nesnášel, když musel naslouchat někomu, na koho nemohl hledět se zalíbením. Když se jí ptal, kde je Sloane, těkal očima a odešel tak rychle, jak jen to šlo. S tím se ovšem Grace nesvěřila.

Ardie se ošila. Gracina prsa nešlo v tak malé místnosti přehlížet. „Tahá to za ně, až vypadají jako torpéda. Copak to nebolí?“ Ardie svého syna Michaela adoptovala téměř před čtyřmi lety a dopřála si tak šťastný konec v letitém boji s neplodností. Sama nikdy nekojila, ale vždycky si představovala, jak děťátko poklidně saje a obě strany si užívají ten kýžený dotyk kůže na kůži, třebaže ty přehnaně cudné ženy se přitom ukrývají za lehce přehozeným ručně tkaným šátkem. Žádné divoké poškubávání, jaké teď viděla zblízka na vlastní oči.

„Popravdě, rozhodně míň než pusinka Emmy Kate.“ (Všichni přece vždycky tvrdili, že kojení je bezbolestné. Že kojení je krásné. Rády bychom jim protáhly bradavky po asfaltu a hned by se vidělo, jestli jim to taky bude připadat bezbolestné a krásné.)

„Bože, vždyť už umíme vynalézt inteligentní zubní kartáčky,“ namítla Ardie. „Můj robotický vysavač si dokáže najít, kde bydlí, a po práci se sám uloží do postýlky, a my nemůžeme vynalézt nějakou serepetičku na odsávání mléka, která by fungovala o něco líp než tohle?“ Ten přístroj byl bizarně uchvacující.

„Muži mají zuby.“ Grace pozvedla obočí. „I podlahy.“

Ardie si pořádně lokla minerálky s grepovou příchutí a mezi tím Ellen DeGeneresová na obrazovce uvítala na pódiu mladého muže. Vypadal jako nedospělý kluk a Ardie neměla nejmenší tušení, kdo to je. Znovu se dotkla displeje telefonu — pořád nic.

„Právě mě napadlo něco děsivého,“ řekla po chvíli. „Ames by se mohl stát novým generálním ředitelem.“

„Ne. Myslíš?“

„Vypadá jako ředitel. Je vysoký. To se lidem líbí.“ Ardie svírala a rozevírala pěst ve snaze rozcvičit karpální tunel neustále ohrožující její zápěstí. „Povídám ti,“ pokračovala, „ten parchant se může dostat do čela téhle firmy, a co si pak počneme?“

Nešlo jen o ty zvěsti ohledně stážitky. Anebo o tu příhodu s výkonnou asistentkou před dvěma lety na golfovém turnaji Byrona Nelsona — mimochodem, hádejte, koho pak vyhodili? Zkázím vám překvapení: Amese ne. A nešlo ani o to, že korporátní kulturu udává vedení a postavit Amese do čela Truvivu by se rovnalo vyhlášení lovecké sezony.

Šlo o to, že Ames Garrett nenáviděl Ardie.

„Já nevím,“ řekla Grace. „Ke mně se vždycky choval hezky.“

Ardie to nechala bez komentáře. Grace byla o pár let mladší než Ardie a Sloane a pořád ještě lnula k představě, že někdo může být „dobrým člověkem“ bez ohledu na své činy, jako by snad činy nebyly právě tím, co určuje, zda je někdo dobrý či špatný. A Ardie viděla, jak se Ames Garrett dokáže činit.

Jenže některé věci se prostě neprobírají ani mezi přáteli — náboženství, peníze a snad ani Ames.

Grace pootočením regulátoru zvýšila výkon odsávačky. Jedna z hadiček vyklouzla z místa a chvíli se kroutila po podlaze. Na Gracinu sukni skanula bílá kapička. Zavřela oči, zaklonila hlavu a chřípí se jí propadlo. Když oči znovu otevřela, leskly se. Přejela si nos zápěstím a s cílevědomým klidem sebrala nezvedenou hadičku ze země. Když se ji pak pokoušela znovu připojit, dvakrát minula. Napotřetí se povedlo. Celá nesvá se usadila zpět na gauč. „S tím Bankolem je to ale fakt depresivní.“ Upřela skelný pohled na televizní obrazovku. „Neměly bychom správně být smutnější?“

Ardie neodpověděla, protože Grace ve skutečnosti vypadala velice smutná.

Znovu zkontrolovala telefon. Síla signálu ukazovala jedinou čárku.

Kde ta Sloane krucinál vězí?

KAPITOLA 2

20. BŘEZNA

Sloane upřeně hleděla na strop výtahu a poháněla jej, aby jel rychleji, až se dveře konečně otevřely v patnáctém poschodí a ona jimi proběhla jako závodní kuň.

„Všichni jsou v zasedačce —“ naklonila se její sekretářka Beatrice přes svůj pult. Od handsfree sady v uchu se jí vinul kabel.

„Já vím, Beatrice. Já vím.“ Sloane prolétla kolem a uháněla chodbou pryč. „A už teď mám průser jak mraky.“

Jen aby bylo jasno, ještě před pár hodinami, když spolu s manželem usedla k pohovoru s ředitelem školy, do které chodila jejich desetiletá dcera Abigail, bylo všechno úplně v pořádku. Tehdy si zodpovědně uložila mobil do kabelky, plné nejrůznějších krámů, protože byla dobrá matka, což zrovna znamenalo *soustředěná* matka. Nebo tak to alespoň před ředitelem Clarkem chtěla hrát.

A teď se na to podívejte!

Po schůzce vytáhla telefon a našla na něm vzkazy od Ardie:

Desmond dneska ráno natáhnul bačkory.

Infarkt.

Ames tě hledá.

No tak, kde jsi?!

Sloane??

Neměla ani čas se rozloučit s manželem.

Konečně stanula před zasedací místností svého oddělení a srdce jí bušilo tak usilovně, až se jí zmocnila obava, že má také infarkt. Největší zabiják žen po čtyřicítce! Někde to tak slyšela. Možná v nějaké talkshow pro ženy. Vzala za kliku a vešla dovnitř.

Kolem stolu sedělo sedm právníků zastávajících ředitelské či vyšší posty. Ames — vedoucí právního oddělení. Kunal z komunikačního, Mark ze zaměstnaneckého, Ardie z daňového, Philip z rizikového, Joe z procesního a Grace coby vedoucí pro dohled nad dodržováním vnitřních i vnějších předpisů. A pak ještě jedna mladší žena s kaštanovými vlasy na kluka a líčky jako Sněhurka, kterou Sloane nikdy předtím neviděla. Když vešla, všechny tváře se k ní otočily.

„Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Vklouzla na volnou židli vedle Amese. Žena s klukovským účesem se na ni zdvořile usmála.

Ames zvedl zrak od haldy papírů. Hustými vlasy se mu vinul bílý pramínek, ale jinak měly stále barvu černé kávy, jen na spáncích trochu šedivěly. „Kde jsi byla?“

„Já —“ Sloane se na zlomek vteřiny odmlčela, zvažovala, jak větu dokončit. (Všechny jsme to dělávaly. Ať už šlo o randění či firmu, uvědomily jsme si, že největší síla tkví v předstírání, že děti neexistují. Muž mohl říct, že si bere den volna, aby si se synem zašel na ryby, zatímco matce se spíš vyplatilo nezmiňovat, že si prodloužila polední pauzu, aby vzala dítě k doktorovi. Děti dělaly z mužů hrdiny a z matek zase horší zaměstnance, pokud jsme to ovšem šikovně nezahrály do autu.) „Musela jsem si na chvíli odskočit.“ Odkáslala si.

„Bez telefonu?“ Ames si olízl prst, aby se mu lépe listovalo. Těla okolo stolu se znepokojeně ošila.

„Na chvíličku jsem se ocitla mimo dosah,“ odpověděla. „Špatný signál.“ Což v jejím světě nebyla zrovna ta nejlepší výmluva.

Ames cosi nezřetelně zamumlal a zvedl k ústům krabičku skořicových pastilek.

Civěla na něj a snažila se odolat pokušení opětovat pohled sedmi párů očí upírajících se na ni ze všech stran.

Potom Ames mrkl. Vždycky mrkal levým okem. Okolní jemné vrásky se mu spěšně rozvětvily až ke spánku. Ze všech mužů, které znala, byl jediný, kdo se ještě uchyloval k mrkání.

Ovšem také to uměl. To mrknutí říkalo *To je v pohodě* a současně i *Tady velím já*.

Pozvedl ruce dlaněmi vzhůru a promluvil k ostatním: „Dámy a pánové, Sloane Gloverová.“ Jako by uváděl komika na jeviště. Sloane se naježila, ačkoliv ve tváři zůstala klidná. Pracovat s Amesem bylo jako sedět vedle někoho, kdo ji pod stolem neustále okopává kotník. „Jsem rád, že můžeme konečně začít. Dáme se do toho?“

Následovala rozpačitá pokývnutí na souhlas. Vedle sedící Philip mlčky přisunul Sloane svůj linkovaný blok a pero. Přitiskla si dlaň na žebra a vydechla. *Díky*, naznačila ústy a Philip, který měl kravatu vždycky nakřivo, jen pokrčil rameny. Kéž by všichni muži v kanceláři byli víc jako Philip.

„Předpokládám, že už jste všichni slyšeli o nešťastném skonu našeho generálního ředitele Desmonda Bankola,“ začal Ames. „Datum smutečního obřadu bude oznámeno v následujících dnech. Jsem si jist, že se nemýlím, když z vaší strany očekávám hojnou účast na pohřbu.“

Zatímco Ames vykládal o Bankolových zásluhách, Sloane zuřivě vypisovala klíčové úkoly, které si zformulovala během zpáteční jízdy do kanceláře.

Ames po ní sekl pohledem.

Položila pero.

„Zkusme se teď shodnout na postupu.“ Sepjal ruce na stolní desce. „Požádal jsem Grace, aby zahájila schůzi diskuzí o jakýchkoliv právních povinnostech, které má Truviv v tomto případě coby veřejná obchodní společnost. Grace?“

Grace se narovнала. Sloane napadlo, zda i její vlastní tvář prochází tou samou proměnou, když musí kvůli práci nasadit autoritativní výraz. Ve dvaceti se jí to stávalo, to věděla. Tehdy přímo cítila, jak si nasazuje sebevědomou masku, tlumí hlas, odstraňuje z řeči všechna vycpávková slova, nutí kolena ke klidu a připomíná sama sobě, že ano, skutečně je kvalifikovaná.

Na Grace to nebylo tolik vidět. Všimla si jen, jak Grace pozvedla bradu. A srovnala ramena. Sloane — stejně jako většina z nás — tyto drobné zrady vlastní sebejistoty u mužských kolegů téměř nevidala. Snad proto, že neexistovaly? Anebo nebyla naladěná na stejnou vlnu, a proto je nedokázala vyzrazovat?

„Jistě,“ řekla Grace a začala probírat Komisi pro cenné papíry a burzu, vyplňování formuláře 8-k a aktualizaci firemních stránek. V případě nečekané absence generálního ředitele je transparentnost klíčová, vysvětlovala Grace. „Vytvořím oběžník, ve kterém to bude všechno popsáno stravitelněji,“ dokončila.

„A my pracujeme na prohlášení.“ Kunal se dotkl nataženým prstem stolu, aby dodal své řeči na důrazu. „Než bude k dispozici, říkejte prosím na jakémkoliv dotazu z tisku jen tolik, že vás Desmondova ztráta z osobního i profesionálního hlediska velice zarmoutila.“ Pohlédl doširoka otevřenýma hnědýma očima do tváří všech přítomných. „Za žádnou cenu neodpovídejte ,bez komentáře‘. Akcionáři nesnáší ,bez komentáře‘. Rozumíte? Pokusíme se to prohlášení sestavit do zítřejšího rána. Jak to zní, Sloane?“

Sloane se opřela v křesle. „Zvládnutelně,“ odvětila rozhodným tónem. Muži si mohli dovolit vyhýbavou odpověď. Vyznívalo to přemýšlivě. Kdyby mlžila Sloane, znělo by to, jako když netuší, která bije. „Musíme zdůraznit, že firma má plán ohledně následnictví, a podívat se, které firmy se v nedávné době obzvláště dobře vypořádaly s úmrtím či nemocí generálního ředitele. Pár mě jich napadá, třeba Mc—“

„Totiž,“ přerušil ji Ames. Sloane bezděčně zaťala prsty u nohou. „Myslím, že bychom se měli podívat na McDonalda. Ocitli se v podobné situaci. Zemřeli jim dva ředitelé během dvou let. To první úmrtí přišlo nečekaně. A taky je tu Imation. To jsou dva dobré příklady, na které bych se zaměřil, Kunale.“

Sloane vstřebala osten frustrace. V tomto bodě své kariéry už vyzkoušela všechny potenciální reakce. Její nejoblíbenější

bylo zdvořilé: „Zajímavé, to zní hodně jako to, co jsem právě řekla,“ pronesené jejím nejlepším jižanským přízvukem. Na tohle však dodala jen prosté: „Skvělý nápad, Amesí.“

Ames si spokojeně zamnul ruce. „Dobrá, všichni máme svoje rozkazy. Budete-li mě potřebovat, moje dveře jsou vám stále otevřené.“

Vstali a hotovili se k odchodu. Sloane s cvaknutím zavřela pero. Vnitřek pravého prostředníčku měla posetý inkoustovými skvrnami. Ardie a Grace, které seděly vedle sebe naproti ní, obešly místnost, aby ji cestou ven minuly. Ardie se k ní naklonila. „Je mi to líto,“ šeptla a současně pomalu vrtěla hlavou.

Grace semkla rty a krátce Sloane stiskla ruku. Sloane si všimla vlhké skvrnky na přední straně Graciny hedvábné blůzy, o které bez dlouhého přemýšlení usoudila, že nepůjde vyprat. Nosit v období kojení cokoliv hedvábného je nanic. Bude to Grace muset říct.

„Katherine.“ Ames pozvedl prst, zatímco hovořil s tou novou ženou, která stále ještě setrvala v místnosti, ačkoliv všichni ostatní už vyklidili pole. „Mohla bys tu ještě chvíli zůstat? Musím zajít k sobě a vzít si ze stolu návrh toho prohlášení, abych ho mohl dát Sloane.“ Pohlédl na Sloane. „Nebude ti vadit, když se stavíš u mě v kanceláři, že ne?“

Navzdory Amesovu tvrzení nebyly dveře jeho kanceláře vždyc-ky otevřené. Ani doslova, ani pomyslně. Kráčel dva kroky před ní úzkou chodbou a Sloane jej následovala.

Otevřel dveře a oba společně vstoupili do Svatyně, jejíž celá jedna zeď sloužila jako galerie fotografií Amese po boku slavných atletů. Truviv Inc. byla přední světová značka sportovních oděvů a sponzorovala téměř všechny nejslavnější atlety v zemi. Tady byla fotka Amese hrajícího golf s Tigerem Woodsem. A vida, zde zase seděl na lavičce se zraněným Kevinem Durantem. A tady — jen se na to podívejte! — další momentka,

tentokrát zachycující Amese házejícího si baseballovým míčkem s Justinem Verlanderem a jeho ženou Kate Uptonovou. Uvědomoval-li si Ames vůbec, že všichni ti muži a ženy zvěčnění na jeho zdi se s ním přátelí pouze proto, že většinu jejich sponzorských šeků vypisuje právě Truviv, bylo mu to jedno. Tak nebo tak, Sloane považovala Svatyni za společensky jakž takž přijatelný ekvivalent chlubitivé fotky genitálií.

„Nuže,“ otočil se a opřel o desku stolu. Byl mužem středního věku, kterému velmi slušely uhlově šedé obleky, a čím byl starší, tím lépe se mu dařilo vypadat. Alespoň tohle Sloane objektivně uznávala, přestože už téměř ztratila schopnost tu jeho pohlednost vnímat. Stala se jen dalším faktem o Amesovi, kterému tak docela nevěřila. „Desmond už není mezi námi.“ Přitiskl si palce hluboko do očních důlků a zamnul jimi. „To jsem tedy nečekal.“

„Já... ano, je mi to moc líto.“ Sloane si dovolila překročit práh a popojít. Poprvé od chvíle, co se tu novinu doslechla, si ředitelovu smrt v duchu spojila s kondolencemi. Byla to hrůza. Měl děti, tušila, že dokonce dvě a jen o málo starší než Abigail. Měla v plánu probrat jeho úmrtí dnes večer s manželem Derekem nad sklenkou vína — tím nejlepším chardonnay, jaké lednička nabídne. Pamatovala si Desmondovu živou, pozornou tvář, když sedával v prvním křesle nalevo u konferenčního stolu a naslouchal jejím čtvrtletním prezentacím pořádaným pro vedení firmy.

„Pamatuješ, jak ti vždycky říkal slečno Sloane?“ Ames si založil ruce na prsou. Ramena se mu zachvěla tichým, dobromyslným smíchem. „Jako bys byla nějaká učitelka ve školce.“

Ta vzpomínka jí na rtech vyvolala slabý úsměv. „To jo, panebože. Ale nijak mi to nevadilo. Od něj ne.“

„Měl tě rád.“ Ames se zvedl ze stolu, obešel ho a začal cosi vytukávat na klávesnici, aniž by se obtěžoval posadit. Chvilí čekala, neboť si nebyla jistá, jak moc pozornosti jeho práce s počítačem vyžaduje, ať už prováděl cokoliv.

„Omlouvám se, že měním téma, ale kdo byla ta žena?“ zeptala se nakonec Sloane. „Katherine, nebo jak?“

Otevřel zásuvku, vytřepal z krabičky několik skořicových pastilek — orální fixace, aby potlačil zlovyk kouření — a vhodil si je do úst. „To byla Katherine Bellová. Představím vás. Při tom všem, co se děje, mi to nějak vypadlo. Jen vteřinku, prosím tě.“ Zmáčkl několik dalších kláves a potom znovu zvedl oči ke Sloane.

Domnívala se, že Ames někdy trošičku trpí selektivní amnézií ohledně jejich raných let ve firmě. Jindy to zase zjevně bylo to jediné, co si o ní pamatoval. Dnes byl však podle všeho odhodlán předstírat, že historie neexistuje. „Je to naše nová zaměstnankyně,“ řekl. „Má spoustu zkušeností s korporátem. Bude pracovat ve tvé sekci. Myslím, že ji shledáš skutečně přínosnou.“

Sloane k němu nastavila ucho, jako kdyby se přeslechla. „V mé sekci?“ opakovala jako otázku.

„Správně.“

„A tebe nenapadlo to se mnou probrat, než ke mně někoho najmeš?“ Hlas jí teď vystoupal trochu moc vysoko. On by ho asi nazval *ječákem*. „Jsem přece šéfka sekce!“

Uplynuly roky od chvíle, kdy na ni Ames naposledy zkusil něco podobného — roky! A Sloane je všechny málem zrušila, všechny ty měsíce a měsíce, kdy zachovávala klid navzdory Amesově prvotřídní šikaně, teď div nevymazala náhlým výbuchem neředitelství vzteku.

Ames se znovu sklonil nad obrazovkou počítače. „A já jsem vedoucí právního oddělení,“ řekl. „Vyměníme si životopisy?“

Sloane už teď cítila, jak si bude tuhle konverzaci v noci přehrávat před zrcadlem během čištění zubů a bude si přát, aby se vyvinula jinak.

„Kde má Katherine kancelář?“ změnila téma.

„Říkal jsem si, že se o všechny tyhle záležitosti postaráš. Přece jen,“ obdařil ji odzbrojujícím úsměvem a na bradě se mu udělal dolíček, „jsi šéfka sekce.“

„Jasně.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se udržet si nad celou věcí odstup. Nemůžou přece dopustit, aby ta právnička postávala v zasedačce věčně, i když o ni Sloane nežádala. Položila si blok na předloktí a zapsala *najít Katherine kancelář* do seznamu klíčových úkolů hned nahoru. Takový nešťastný den pro nástup do zaměstnání. Že ale vypadala mladě a její plet působila tak pěkně *hydratovaně*? Na mysl jí přišlo slovo „naivka“, ale to přece byla směšná představa. Vždyť té holce musí být aspoň třicet, takže je starší než Sloane v době, kdy tu začínala.

Sloane se otočila k odchodu, na chvíli zapomněla na důvod, proč sem přišla.

„Sloane. Ten koncept.“ Ames se konečně rozhodl posadit a teď se proklikával k něčemu, co neviděla, protože obrazovka byla nakloněná. Pokývl k linkovanému bloku na svém stole. „Jen jsem to tak načrtl. A chci to vidět, než to pustíte ven.“

Sloane přistoupila k jeho stolu. Na bloku ležely rozevřené nůžky. Jejich stříbrná ostří zanechala na žlutých stránkách dramatické X. Cítila nedostatek spánku, stohy neotevřených účtů a zlost. Na moment ulpěla prsty na chladivém kovu. Někdy, když Sloane stála někde hodně vysoko, ji zachvátila obava, že se jí zmocní nutkání skočit a zřít se z budovy k zemi. Všechny jsme ten pocit chápaly, vždyť by stačilo jen pohnout prsty a Sloane — či kterákoliv z nás — by popadla nůžky a přeťala Amesovi krkavici.

Vytáhla blok zpod nůžek. Lehce opocené prsty se jí lepily ke stránkám. „Dodám to do hodiny“, řekla a do hlasu se jí vloudil falešný tón, když nikoliv poprvé v životě prchala z kanceláře Amese Garretta.

ZÁPIS MÍSTOPŘÍSEŽNÉ VÝPOVĚDI

26. DUBNA

- SHARPOVÁ:** Uvedte prosím své jméno.
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Sloane Gloverová.
- SHARPOVÁ:** Jaké je vaše povolání, paní Gloverová?
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Pracuji jako právnička ve firmě Truviv. Můj formální titul je vedoucí sekce pro právní záležitosti na území Severní Ameriky.
- SHARPOVÁ:** Jak dlouho už v Truvivu pracujete?
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Asi třináct let.
- SHARPOVÁ:** To je úctyhodná doba. Většina lidí tak dlouho u jednoho zaměstnavatele nevydrží. Čím to, že si vás Truviv tak dlouho udržel?
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Zastávám vysoce žádanou pozici. Být interním zaměstnancem, obzvláště dobře placeným, se nikomu jen tak nepoštěstí. Truviv je velmi známá firma. Většina lidí by zabíjela – pardon, tak jsem to nemyslela –, chci říct, že mou práci by chtělo hodně lidí.
- SHARPOVÁ:** A jak jste se seznámila s Amesem Garrettem?
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Ames byl součástí skupiny, se kterou jsem vedla pohovor, než jsem k Truvivu přestoupila od Jaxona Brockwella, takže tehdy jsme se, myslím, setkali poprvé.
- SHARPOVÁ:** Byla jste blízkou spolupracovnicí Amese Garretta?
- DOTAZOVANÁ Č. 1:** Ne dokud jsme spolu nepracovali na odprodeji přidružené společnosti. Tehdy už byl u firmy asi pět let. Měl na starosti koordinaci majetkové dokumentace pro náš protějšek a já mu asistovala.
- SHARPOVÁ:** A jak byste charakterizovala váš tehdejší vztah?

DOTAZOVANÁ Č. 1: Byl v pořádku.

SHARPOVÁ: Co myslíte tím „v pořádku“, paní Gloverová?

DOTAZOVANÁ Č. 1: Považovala jsem Amese za chytrého a ambiciózního. Hodně mě toho naučil o prodejních procesech. Vycházeli jsme spolu dobře.

SHARPOVÁ: Aha. A kdy jste si spolu začali?

KAPITOLA 3

20. BŘEZNA

Četly jsme *Opřete se do toho. Ženy, práce a vůle uspět*. Věřte mi, ta knížka se pro nás, ženy pracující v našem městě ve velkých firmách, stala v podstatě povinnou četbou. Když naše kamarádky potřebovaly poradit, měly jsme čestnou povinnost říct jim upřímně, moudře a naléhavě: Holka, ty se do toho potřebuješ *opřít*.

A tak jsme tu knížku četly, všech dvě stě čtyřicet stránek, a dávaly si u toho melírovat vlasy, anebo jsme ji poslouchaly jako audioknihu v našich landroverech během jízdy po placené dálnici. Potřebovaly jsme, aby nám někdo říkal, co děláme špatně a jak to napravit. Aby nám připomínal, že nevyděláváme dost, že nás nepovyšují dost rychle anebo že někomu dostatečně nepijeme krev. Fantazírovaly jsme o našich kariérách, chodily na různé akce, abychom si rozšířily sítě kontaktů na ostatní pracující ženy, hledaly jsme vhodné příležitosti k riskování. Řídily jsme se receptem a nastavily časovač na osmnáct měsíců v domnění, že tou dobou už se skleněný strop roztrhne pod vahou všech těch žen po celém světě, které se do toho opřely.

Kdy přesně nám došlo, že to nefunguje? Po volbách? Nebo ještě před nimi? Je těžké vnímat rozdíly, když vládne status quo. Asi jako snažit se měřit lehké výkyvy v teplotě bez použití teploměru. Ovšem v jedné věci měla paní Sandbergová pravdu. Musely jsme se do toho opřít.

Jinak bychom tu šeptandu nezaslechly.

Automatický osvěžovač vzduchu rozstříkl každé tři minuty dezinfekci páchnoucí po citrusech a pokaždé tak Grace připomněl, kde se nachází. Na veřejných toaletách. Na záchodě. Bezmyšlenkovitě se tu probírá Instagramem. Se spodním prádlem u kotníků.

Tohle z ní její nové mateřství udělalo. To ten nedostatek spánku. Všichni slibovali, že to přejde. Že jednou, už brzy, bude zase ve své kůži.

Krucinál, kéž by sebou ta stará kůže trochu hodila.

Dveře toalety se otevřely a dovnitř vkračely dva páry podpatků.

Grace mohla upozornit na svou přítomnost tím, že by zašustila odvíjeným toaletním papírem, anebo by se zvedla a spustila tak automatické spláchnutí, ale než se stihla pohnout, zastavily se jedny podpatky před zrcadlem a řekly: „Danielle mi přepsala tu tabulku. Panebože, kdo by to byl řekl, že se v Dallasu najde tolik slizounů?“

Grace znaveně vzhledla od telefonu. Přimhouřila oči. Naklonila hlavu, aby rozeznala, co za boty to u zrcadla stojí — růžové, pěkné, nijak zvlášť luxusní. Možná od Steva Maddena.

Ta mladá žena v růžových lodičkách zřejmě u zrcadla prováděla nějakou polední kosmetickou údržbu. Ta druhá, jejíž lodičky byly kožené, vešla do jedné z kabiněk a zacvakla za sebou zámek. „Mělas mi říct. Já ji dostala už aspoň před třemi dny.“

Grace si ten hlas nějak nedokázala zařadit. (Naše hlasy představovaly jen o málo víc než rafinovaný úskok. Žily jsme v době, kdy ženy schválně promlouvaly skřípavým hlasem a zvykly si zvedat jej na konci každé věty bez ohledu na to, zda šlo o otázku.) Záchodové konverzace v sobě kombinovaly dvě činnosti, které by se nikdy neměly provádět současně, ale Grace si pamatovala, že když byla mladší, bralo se jako symbol kamarádství, když se spolu dvě dívky odebraly na stejný záchod a tam se za neustálého tlachání vystřídaly v dřepění nad nechutným záchodovým sedátkem. Na okamžik se jí zmocnil prchavý záchvěv touhy po těch dávno zašlých dnech.

„Nejšílenější je,“ pokračovaly Kožené Lodičky, „že jeden z těch chlápků na seznamu je nejlepší kamarád mého táty.“

Růžové Lodičky stojící u umyvadla pronesly: „Páni.“ Grace zaslechla klapnutí pudřenky. „A k tobě se nikdy nechoval, víš co, nějak úchylně?“

Grace si uvědomila, že kdyby se aspoň jedna z nich obtěžovala podívat, všimly by si jejích vlastních lodiček od Ferragama zdobených mašličkou, které byly docela jistě patrné v mezeře mezi podlahou a hranou dveří. Měla by je zvednout? Anebo by tím zašla příliš daleko?

Nedokázala se rozhodnout, co udělat, a tak neudělala nic.

„Ne, vždycky se ke mně choval fakt hezky. Jako normálně hezky, tím jsem si jistá. Minulý měsíc byl u nás na rodinné večeři.“

„Dokážeš si ale představit, že by šlo o tvýho tátu?“ zeptaly se Růžové Lodičky. „Protože o tom to je. Oni totiž jsou. Jakože něčí tátové. Jen si představ, že ti to přijde do schránky a ty tam uvidíš tátovo jméno a vedle něj třeba ,chtěl, abych mu strčila prst do prdele‘. Uměla by ses na něj dívat stejnýma očima?“ Grace napadlo, že Růžové Lodičky budou nejspíš ta stážitka, prvačka na právech, která několik dní v týdnu pracovala v Truvivu. A jestli si Grace dobře pamatovala, ta škola, na kterou chodí, není právě z nejlepších. *Jak že se jmenuje, Olivia? Sophia?* Jedno z toho.

„Hele, nech si to,“ odvětily Kožené Lodičky. „Mark Souls je úctyhodný člověk. Tuhle představu fakt nepotřebuju.“ Aha, takže tenhle hlas patří Alexandře Soulsové, jedné z mladých transakčních právniček, které Sloane najala loni. Grace měla Alexandru ráda. A Alexandra a Olivia-nebo-Sophia se znaly ze školy, že?

Ovšem nejzajímavější na tom bylo, že až do této chvíle Grace neslyšela nikoho hovořit o čemkoliv jiném než o Bankolově dnešním úmrtí. Možná na to ty dvě byly příliš mladé, anebo měly tak nízké postavení, že se jich šéfovo úmrtí nijak zvlášť nedotklo.

Anebo tu svou záležitost prostě považovaly za závažnější novinu.

Vážně by si napřed měly ověřit, jestli jsou v místnosti samy. „A myslíš, že je to fakt pravda? Tamto s tou... prdelí?“ zeptala se Olivia-Sophia a zněla přitom spíš vzrušeně než pohoršeně.

Alexandra se jen zasmála.

Špičky lodiček patřících Olivii-Sophii se otočily směrem ke kabinkám. „Připsalas tam někoho?“

Grace zaslechla spláchnutí. „Ne... já — ne...“ odvětila Alexandra. Zněla napjatě jako struna. Vrzly panty a Alexandra vyšla z kabinky. „Co ty?“

Alexandra si nejspíš začala mýt ruce, protože jejich hlasy přehlušil hukot vody z kohoutku. A potom se rozezvučel vysoušeč rukou.

Grace si promnula spánek. Snažila si dát si všechny ty informace dohromady. Alexandra a Olivia-Sophia obdržely nějakou tabulku. A ta zjevně obsahovala nějaký seznam. Seznam slizounů, jak řekly. A ony si ho mezi sebou předávaly. Rozebíraly ho. (Grace se to teprve domákla, ale hodně z nás už ten seznam tou dobou vidělo. A taky na něj přidalo jména. Falešné e-mailové adresy, falešná uživatelská jména a slepé kopie jsme přitom používaly v takové míře, jako kdyby měly vyjít z módy rychleji než overaly a rukávy s rozparkem.)

Proud vody náhle utichl.

„To máš fakt jedno,“ řekla Alexandra. „Ten chlápek zjevně někoho něčím naštvál. Takže si to určitě zasloužil. Všechny by měli vyházet z práce.“

Grace sebou cukla. A co spravedlivý proces, napadlo ji, ačkoliv si pak okamžitě připadala jako právnický svatoušek, kterým, jak se domnívala, nakonec asi doopravdy byla.

Alexandra a Olivia-Sophia byly na odchodu a Grace už zbytek jejich rozmluvy neslyšela, jen mumlání useknuté klapnutím dveří, takže osaměla jen se svým znepokojením.

Ovšem na druhou stranu, to možná cítila už předtím.

KAPITOLA 4

20. BŘEZNA

Žádná z nás neměla čas. Na nic. Kdyby byl čas peníze, byly bychom všechny na pokraji krachu. Někdy jsme na seznamu best-sellerů v *New York Times* zahlédly slibný titul jako *Vím, jak to dělá* anebo *Přetížená*. Několik týdnů jsme si pak tu knihu předávaly mezi sebou a zkoušely používat její rady, jako by se jednalo o novou módní dietu. Ovšem všechny jsme musely čelit — jak jen tomu znalci říkají? — institucionálním překážkám.

Zaprvé jsme měly k dispozici méně času než naši mužští kolegové. To byl prostě fakt. Třicet minut na ranní vyfoukání vlasů. Deset minut na jejich rovnání a natáčení. Patnáct na nalíčení. Tři minuty na šperky. Šestnáct minut na výběr oblečení. Pětačtyřicet minut na večerní kardio a po něm sem tam ještě dalších patnáct minut na posilování břicha. Jestli si myslíte, že si vymýšlíme, tak si narychlo projedte fotky zaměstnankyň na firemních webovkách a pochopíte.

Také si vezměte úspory z rozsahu. Čas představoval omezený zdroj, takže komu bychom jej měly věnovat nejvíc? Ty z nás, které byly matkami, měly ten nejpřesvědčivější argument: myslíte na děti! Jenže co ty ostatní? Seděly jsme v kancelářích, naslouchaly tikotu vlastních biologických hodin odpočítávajících každé zameškané rande, zameškané náhodné setkání, zameškanou příležitost setkat se s někým, s kým bychom se skutečně chtěly stát matkami. A pak — past sklapla. Pokud se z nás staly manželky a matky, hodnota našeho času stoupla a zároveň prudce pokleslo jeho množství.

Tady nešlo o srážky přímých nákladů. Možná bychom se rozhodly zříct se vánočních pohlednic s fotkami dětí v tartanových šatičkách a nemít žádné potomky. Jenže to nám příliš často připadalo, jako bychom si zvolily jen a pouze kariéru.

Jako nevyslovené rozhodnutí vzdát se veškerého volného času a nechat ho s díky ležet někomu na prahu. Někdo by měl na univerzitě učit, jak záludný dokáže být náš čas. Co třeba ta slavná režisérka Shonda Rhimesová, nenašla by si chvíli?

Sloane hleděla na obrazovku svého počítače příliš dlouho. Venku už zapadlo slunce. Dallaské panoráma — třpytivá koule a zářící visuté mosty — postupně ustoupilo křiklavému elektronickému billboardu Hotelu Omni, tyčícímu se od chodníku až k oblakům.

Promnula si oči, protože už jí dávno nezáleželo na tom, zda se jí v koutcích udělají temné šmouhy. Ještě za časů, kdy měla čerstvě po škole a pracovala v advokátní kanceláři, by přesně věděla, kolik času jí ta kontrola formuláře 8-k zabrala. Advokátní kanceláře nutily své právníky měřit čas v šestiminutových intervalech. Jenže to bylo dávno, už před deseti lety a dvěma kancelářemi. I teď se však Sloane čas od času přistihla, že si mlčky vede časové záznamy.

0,1 hodiny na sněžení pho

0,2 hodiny na esemeskování s Derekem a Abigail

0,1 hodiny na přečtení bulvárních webovek

4,5 hodiny na kontrolu tiskových zpráv a datových tabulek pro hlášení Komisi pro kontrolu cenných papírů Spojených států

Telefon ležící na stojánku pro počítač zavibroval. Derek. Zvedla to na druhé zabzučení.

„Tak ona přece žije!“ Sloane milovala zvuk manželova hlasu. Představila si ho, jak se opírá o jejich kuchyňský ostrůvek, měděné vlasy kolem uší trochu přerostlé, a je oblečený do roztřepeného trička s Nirvanou — do toho samého, které si vzal ten den, kdy se poprvé setkali, a které mu stále ještě aspoň jednou týdně kradla, aby si ho vzala do postele.

Měla čtyři zmeškané hovory. „Promiň, omlouvám se. Jsem příšerná. Už jsi uvažoval o nové manželce?“

Už před lety prosadil Derek pravidlo, že Sloane nemá dovoleno omlouvat se za svou práci. Usoudila však, že je jen na ní, jestli ho poruší.

„To nic,“ odvětil svým typickým pohodovým způsobem. Ne že by jeho práce nebyla stresující. Derek učil na druhém stupni a prepubescentní kluci představovali hotovou noční můru. Ale jeho stres byl jiného druhu než ten její a žádné soupeření nebylo nutné. „Volám, jen abych tě zkontroloval. Jo, a taky jsem pro Abigail odeslal tu přihlášku do chodeckého maratonu a stavil jsem se na jejím klavírním recitálu, takže tyhle dvě věci si můžeš škrtnout ze seznamu.“

„Ty víš, jak ráda škrťám,“ odpověděla a očima přitom projížděla řádku v tiskopisu, kterou se pokusila přečíst už třikrát. Na tu přihlášku úplně zapomněla. „Díky.“

Nastala krátká odmlka, tak akorát, aby si oba připomněli, že se předešlého večera pohádali. Čím déle jejich manželství trvalo, tím snazší bylo zmáčknot při ostré neshodě „pauzu“ a pokračovat někdy jindy — pokud možno ne v době, kdy Sloane potřebovala jít do postele. Jenže teď se vše znovu vynořilo. Jako malá společná modřina a Sloane si právě vzpomněla, jak k ní přišla.

„Jak se jí daří?“ otázala se ve stejnou chvíli, kdy Derek řekl: „Vypadá v pohodě. Co je doma, nespustil jsem z ní oko.“

Ta hádka se týkala Abigail. Poslední dobou se vždycky jednalo o Abigail. Sloane připadalo, že v duchu slyší Derekův hlas: *Nehádali jsme se, jen jsme se neshodli*. Fajn, ale Sloane ráda zveličovala a cítila, že na to má právo, jde-li o její dceru.

Začalo to před několika měsíci. Abigail se začala chovat trucovitě. Přestala si hrát s panenkami. Sloane ji celkem nevinně požádala, aby si uklidila pokoj, a Abigail zaječela — a tady Sloane parafrázovala —, že by možná byli všichni šťastnější, kdyby umřela.

Derek si myslel, že Sloane přehání. Učil v sedmé třídě angličtinu, což podle jeho vlastního názoru znamenalo, že je na raný psychologický vývoj dítěte odborník. Jenže Sloane zase byla odborníkem na Abigail. Vzala ji k psychologce, která ji ujistila, že období „smrt a umírání“ je naprosto normální součástí dětského vývoje. „Vždyť jsem to povídal, Sloane. Naprosto normální,“ opakoval Derek cestou domů, jako by on sám měl doktorát z psychologie.

Jenže o několik dní později Sloane zahlédla textovky vyskakující na displeji dceřina mobilu. *Couro. Čubko. Píčo*. Každá z nich jako kulka do hrudníku. Než se stala matkou, nikdo jí o tomhle neřekl. Nevěděla, že ta pečlivě vybudovaná odolnost vůči těmhle *věcem*, jako jsou nadávky a soutěžení o to, kdo je nejoblíbenější, se vypaří ve chvílce, kdy si někdo vezme na paškál její dítě.

Mávala dceřiným telefonem Derekovi před obličejem a křičela: „Tohle že je normální? Tohle že je naprosto *normáááááááááá*, Dereku?“

Což vůči Derekovi samozřejmě nebylo fér. Vždyť to byl přece táta, který znal jména všech Abigailiných kamarádek a nosil jejím třídním učitelkám koblihy. Jakmile si ty zprávy přečetl, zmocnil se ho tak spravedlivý otcovský vztek, až to Sloane trošičku vzrušilo.

Za to, co se stalo, chtěla Sloane žalovat školský okrsek. Chtěla nápravná opatření. Adekvátní ochranu. A právní důsledky, pokud by ji nechtěli brát vážně. Jenže školský okrsek také zaměstnával Dereka, a ten tím pádem chtěl, aby „hrála férově“. Přesně ta slova užil.

Na setkání s ředitelem táhli za jeden provaz a Sloane nechala Dereka, aby se ujal velení, přesně jak chtěl. Vlastně na tom trval. Moc se jí to nezamlouvalo.

Po telefonu slyšela, jak si škrábe strniště na bradě. Sloane během odmlky psala, protože si nemohla dovolit to nedělat. „Sloane, mrzí mě to, já—“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a Sloane obrátila křeslo. O rám dveří se opírala Ardie a černý svetr i kalhoty měla ještě pomačkanější než obvykle.

„Dereku, omlouvám se, ale musím jít.“ Zaslechla, jak si povzdechl, a zaplavil ji pocit viny. „Miluju tě.“

„Nepracuj tak tvrdě,“ řekl ještě, než zavěsil, a Sloane věděla, že to skutečně myslí vážně, tím svým altruistickým způsobem plným obav, že se mu manželka pod náporom práce zhroutí a odvezou ji do blázince. Myslel to stejně, když jí často po jedenácté večer zabavoval laptop, protože si někde přečetl, že modré podsvícení škodí spánku.

Sloane odsunula telefon na opačnou stranu klávesnice. „Stojíš tam dlouho?“

Ardie se pozvala dál a spočinula dlaněmi na opěradle Sloanina křesla pro návštěvy. „Dost dlouho na to, abych pochopila, že musíš jít domů.“ Předala Sloane hnědé harmonikové desky. „Tady jsou daňová odvolání pro tu továrnu ve Waco. Víím, další věc ke kontrole, promiň. Ale jestli tě to potěší, sama jsem ještě ani nezačala kontrolovat ty daňové modely pro akvizici předplatitelských balíčků.“

Sloane upustila desky na stůl. Buch. Už několik týdnů si s Ardie chtěla promluvit, vlastně už od chvíle, kdy začalo být jasné, že z toho malinkatého tajemství, které před svou kamarádkou měla — o *nic* nešlo —, se nejspíš vyklube dlouhodobá záležitost. Jenže dneska nějak nebyl ten pravý den pro píchání do vosího hnízda. Jistě, znělo to tak trochu jako výmluva, jenže nebyla. Spíš šlo o strategii.

„Slyšela jsem, že obchodáci si vzali po zbytek dne volno, aby mohli oplakávat Bankola, věřila bys tomu?“ řekla místo toho.

Ardie dramaticky rozevěřela oči dokořán. „Poslechni, Sloane, to přece nesmíš zlehčovat. Ti dvacátníci mají city a ty je třeba *validovat*.“ Přitiskla dlaně k sobě, jako by meditovala. „Nemůžeš přece čekat, že budou soucítit a současně pracovat. Musíš je vést empaticky, chápeš?“

Na Ardie bylo mimo jiné nejlepší to, jak dokázala být trošičku zlá, zrovna když to Sloane potřebovala nejvíc. Mezi principy, které byly Sloane nejbližší, patřil i ten, že ženy nemohou být opravdové kamarádky, pokud spolu nejsou ochotny pomlouvat ostatní. Podle jejího názoru se jednalo o typ spolenectví nejpodobnější dohodě stvrzené krví a zároveň nevyžadoval použití nože.

„No, jako já se teda strašně moc upřímně omlouvám.“ Sloane si položila dlaň na srdce a předvedla své nejlepší zamračení s našpulenými rty, anebo v to alespoň doufala. Nedávno začala chodit na botox — přece jen už se ocitla malinko za pětáctýřičítkou —, a tím pádem už si nikdy nemohla být jistá, jak její tvář zrovna vypadá. „Kdyby měli něco v hlavě, spíš by se snažili vykumat, kdo bude náš příští generální ředitel.“

„Kdyby měli něco v hlavě, tak by si dělali starosti o cenu svých akcií.“

„Myslíš, že k nám dosadí někoho zvenčí?“ zeptala se Sloane.

„Nevím o tom nic víc než ty, ale víš, co tipuju já? Že přivést někoho nového by trvalo moc dlouho. Ale to je fuk,“ povzdechla si. „Michaelova školka si účtuje dolar za každou minutu, o kterou se při vyzvedávání opozdím, takže už jim dlužím...“ pohlédla na hodinky. „Jeden bambilion dolarů.“

„Myslela jsem, že ti platí za to, že umíš matiku.“

„Však taky jo. Ujišťuju tě, že jde o přesné číslo.“

Zarazily se.

Ve dveřích stála Katherine se svetrem složeným přes ruku. Pohlédla na jednu a pak na druhou. „Sloane, jestli nevadí, asi bych už šla domů.“

Ostýchavě zvedla ruku, jako kdyby si chtěla zastrčit pramínek vlasů za ucho. Zvláštní, pomyslela si Sloane, protože Katherine měla příliš krátké vlasy, než aby si je mohla kamkoliv zastrkávat. Působilo to, jako by si chtěla sáhnout na fantomovou končetinu.

Navzdory veškerému spravedlivému hněvu Sloane téměř zapomněla na *Katherine*. Netušila, co si s ní má její první den počít. Katherine byla tak hezká, až si Sloane neustále musela připomínat, že ji má mít ráda. Čím byla starší, tím víc se jí chtělo nesnášet všechny mladé a hezké ženy. Ohavné nutkání — Sloane se je svědomitě snažila brzdit.

Vyčerpaně se na ni usmála. „Ale ano, běž domů, zítra se u mě hlas a připomeň mi, co takový domov vlastně je. Je to tam hezké? Mají tam postele? A prachové polštáře? Je domov to místo, kde si lidé nechávají pyža—?“ Zarazila se. Cosi zahlédla, jakýsi dlouhý stín v chodbě. Vstala a bosá se přikradla blíž ke dveřím, aby se podívala za Katherine. „On se tu za tebou někdo *schovává*?“

Ames vstrčil hlavu do dveří a odkašlal si. „Ne, ne, to jsem jenom já.“ Zamával na Ardie a kývl hlavou na Sloane. „Slíbil jsem Katherine, že ji vezmu na drink, uvítám ji v práci a trochu s ní proberu první zážitky a tak podobně.“

Slíbil. To slovo jí rezonovalo v uších. Od Amese znělo tak otcovsky.

Sloane věděla, že by měla něco říct. Hlava jí pracovala příliš pomalu. Tolik se toho dnes přihodilo. Desmond dnes *zemřel*. Vlastně před méně než dvanácti hodinami. Jeho tělo stěží vychladlo a Ames bere tuhle novou ženskou — Katherine — na drink. To přece nemůže být správné, ne? A přesto tu stáli a hleděli na ni, čekali, a ano, rozuměla Amesovi správně. Tím si byla jistá. Ames bere Katherine na drink. Dneska večer.

Ta vzpomínka se vynořila úplně spontánně.

Tiché varování, které Sloane obdržela od své školitelky Elizabeth Morettiové, když u Jaxona Brockwella oznámila, že vzešla práci v Truvivu. Za ty dva roky, které u Jaxona strávila, si ji Elizabeth přesně dvakrát odvedla stranou s takovým tím hodnotícím výrazem ve stylu: „Jsem starší než ty, moudřejší a zažila jsem spoustu věcí.“ Toho dne se na Sloane podívala a řekla *Dávej si pozor na Amese Garretta*, a víc už jí k tomu neprozradila.